

Çocukluğum

– Mustafa Kara · 23 Nisan 2016

Çocukluğumda telden arabalar yapar
Yine telden çember çevirirdim...
Bezden yaptığımız topun peşinde koşar, terleyip
Susayınca da, dalardım komşunun bahçesine
Çıkrıklı kuyudan buz gibi su çeker,
Kafamı kovanın içine daldırıp, kana kana içerdim.
Erik ya da çağla çalmak için ağaçlara tırmanır
Çatal dal görünce, sapan yapmak için keserdim...
Ablamın bezden bebekleri vardı
Silahlarım tahtadandı, can yakmaz, anaları ağlatmazdı...
Kardeşim güzel resim çizerdi...
Duvarları kömür karası ile yaptığı resimlerle süslerdi...
Hiç kimse alınmazdı resimlerden!
Silip yerine başka resim de yapmazlardı!
Belki altına, "Ali Ayşeyi Seviyo" yazarlardı...
Kızlarla yakan topu, seksek oynar, ip atlardık...
Evcilik oynardık!
İçimizde fitne fesatlık olmaz, her şey kardeşçe olurdu...
Çocukluğumun oyunlarında ayak oyunları olmaz
Sadece, sadece mızıkçılık yapardık!
Dünyaya yeni bir bebek mi gelecek?
Gelmeden ismi konulur, ninemin ya da dedemin adı olurdu...
Akşam olunca dedem, kolunun altına oturtur,
Kopardığı takvim yaprağını okuturdu...
Sofraya oturmadan,
Komşuya yemek yetiştirme telaşında olurdu anam...
Sokaklarımız karanlık olsa da,
Güvenin verdiği aydınlık vardı...
Uykumuz gelene kadar girmezdik eve...
Güz gelince, ağaçların güzelliği bir başka olur
Bahçeye düşerdi sararan yapraklar...
Kar yağdığında imece ile açılırdı yollar...
Ayaz gecelerde, sobanın etrafında toplanıp,
Üzerinde mısır patlatır, nohut kavururduk...
Haber saati gelince;

Dedem, "irediyoyu açın, açın da ne varmış" der
Pür dikkat radyo dinlerdi!
Haberler bitince, arkası yarınları dinlemek için
Ablam ve diğer kardeşlerimle
Radyo kapma savaşına girerdik...
Anam, "yarın okul yok mu?" dediğinde
Kenarı süslü defterimin içine sakladığım
Çizgi roman okurdum...
Hayat, yaşam kesintisiz,
Herkes işinde gücünde,
Yaşanacak mutluluklar adına, yarınların düşünüyü karar
Herkes, kendi yaşamında kendi hayatını oynardı...
Ve şimdi hayat!
Herkes yoğun...
Herkes yorgun...
Herkes u/mutsuz...
Herkes mutsuz!
Kalabalıklar içerisinde
Herkes yalnız, herkes tek başına...
Bizim çocukluğumuz öyle miydi?
Şimdi...Sadece bir nostalji anılarda,
Kalan Çocukluğum...
Mustafa Karahmetoğlu
08.07.2013

Murat DİNÇER hocama teşekkürler...